

EL LLENGUATGE

Cal que ho aprenquem

El nostre comentari d'ahir (presència d'una g irregular en formes verbals d'imperatiu i de subjuntiu) mereix segurament d'ésser ampliat amb les precisions següents:

A les frases imperatives no fem servir l'imperatiu sinó el present de subjuntiu. Això explica que diguem Encén el foc (i Enceneu el foc) però No encenguis foc al bosc (i, per tant, No encengueu foc al bosc). Repetim, però, que la segona persona del singular en cap cas no permet vacil·lacions, les quals es poden eliminar fàcilment de la del plural tenint en compte la del singular.

També s'erra sovint en les formes de l'imperfet de subjuntiu i s'originen frases incorrectes com Et deia que no et «movessis», Volia que ho «duessin», Calla que ho «apren éssim», M'exigia que ho «diés» en , en lloc de Et deia que no et moguessis, Volia que ho duguessin, Calla que ho aprenguéssim, M'exigia que ho digués. **LLevat dels verbs veure i saber (formes correctes: veies, velessis, etc., . sabs, sabessis, etc.) cal no vacillar entre una forma amb g i una altra sense: la primera és la correcta. (El verb donar és un verb regular del tot, que no forma part d'aquest grup.)**

En l'ús dels verbs conèixer (que ha suscitat aquell parell de notes), reconèixer, aparèixer, desaparèixer, etc., s'observa la incorrecció freqüent de prescindir totalment de les formes amb la g irregular: Convé que ens «conexi» en lloc de Convé que ens conegui, No volia que «desapareixés» en lloc de No volia que desaparegués. Cal aplicar tot el que hem exposat fins ara en l'ús d'aquests verbs.

En alguns casos la irregularitat que ens ocupa no consisteix en una g sinó en el grup sc: Visquem tranquils, Que visqui molts anys. Però pel que fa als verbs merèixer i desmerèixer, es consideren igualment correctes les formes regulars i les que presenten aquest grup: No crec que m'ha mereixi (o meresqui), importava que ens ho mereixéssim (o meresquéssim).

ALBERT JANE